

Milan Kvapil slaví 60!

Psaní laudace má jistá pravidla. Já se ale od nich v případě profesora Kvapila odchýlím. Asi se obvykle začíná tím, čím oslavenec je, co udělal, a jak naplnil naše (obecné) představy. Pokusím se tuto strukturu trochu obrátit a pokusím se na oslavence pohlédnout z jiného úhlu. Tedy co profesor Kvapil není a co neudělal.

Profesor Kvapil nenaplnuje rozhodně běžnou představu „pana profesora, přednosty kliniky“. Ani představu konzervativní – přísného, strohého a autoritativního muže, který po velké vizitě a rozdělení úkolů servilním asistentům mizí v knihovně a laboratoři, ani představu moderní (módní) – nestárnoucího sportovce, který naopak po vizitě vybíhá trénovat na příští půlmaraton, od asistentů vyžaduje účast na baseballových turnajích a své publikace píše o přestávkách mezi tenisovými zápasy. Milan je naproti tomu přátelský, otevřený, skoro pořád pozitivně nalaďený (což je těžko pochopitelné při téměř trvalém přetížení a řešení nejméně tří úkolů současně). Na půlmaraton netrénuje, ale ví, co je dobré ☺. Svou nezměrnou energii pak investuje (kromě standardní práce na klinice – medicína, věda a výuka) do vymyšlení a realizace neuvěřitelného množství edukačních projektů, do „obyčejné praxe“ praktické diabetologie, do psaní článků i knih...

Profesor Kvapil není diabetolog. Tedy, není „jen“ diabetolog. Milan byl a je jedním z kolegů, kteří obor diabetologie budovali na velmi kvalitním a širokém základě interní medicíny. A široce vzdělaným internistou zůstal. Ostatně mu jako přednostovi největší interní kliniky v republice nic jiného ani nezbylo ☺. A právě toto, někdy podceňované a přehlížené spojení přináší jak oborům (interně i diabetologii, možná i neintervenci kardiologii), tak pracovišti, ale především onomu konkrétnímu

lékaři, výjimečnou pozici. Jen ten, kdo hledá na rozhraní oborů a současně se pohybuje v celé šíři oboru základního, má šanci posunovat se stále dál, objevovat nové a zavádět ono nové do praxe. A to je právě případ našeho oslavence.

Profesor Kvapil nemá pravděpodobně z českých diabetologů nejvyšší H index ☺, přestože je jeho bibliografie opravdu úctyhodná. A nejen úctyhodně rozsáhlá, ale především čtená a využívaná v praxi. V Milanových publikacích asi nenajdeme návod na rychlé získání Nobelovy ceny (ale kdo ví ☺). Na druhé straně jsou podle jeho prací léčeny desetitisíce a spíše statisíce diabetiků v naší zemi. Nechci hodnotit, ale je možné přát si víc?

Profesor Kvapil není předsedou České diabetologické společnosti (ČDS). Je ale stále jedním z nejvýraznějších členů výboru ČDS a od dob, kdy předsedou společnosti byl, jí vtiskoval svou nesmazatelnou stopu. Diabetologové ambulantní i kliničtí mu vděčí za současné postavení mezi specialisty, současné vedení společnosti na jeho činnost navazuje a pokračuje ve spolupráci.

Profesor Kvapil nepřipravuje běžné konference a vzdělávací semináře. Přípravuje projekty nového rozměru, nových názvů i formátu. Jako přednášející se sami často obáváme, jakým způsobem budeme na „Hlavlamech“ řešit „sudoku“ či tahat „ježka z klece“. Posluchači jsou možná více zvědaví, kde jsou „Horizonty“ současné diabetologie. A na těchto „Horizontech“ se pak setkávají různé pohledy na současnou medicínu. V těchto projektech jsou samozřejmě využívána moderní, elektronická média, ale použití najde i klasická kamera nebo tisk.

Profesor Kvapil se nebojí spolupráce s médii. Naopak. Jako jeden z prvních přijal představu o nezbytnosti přenesení našich medicínských projektů i problémů z akademické a odborné půdy na veřejnost. A úspěch na tomto „mediálním poli“ je třeba vidět jako velký přínos nejen pro diabetologii, ale i pro internu a celou naši medicínu. náš oslavenec by mohl sám vyprávět, jak obtížné je připravovat pořad tak, aby byl srozumitelný pro (téměř) každého a zároveň nebyl triviálním opakováním základních skutečností, které zná dítě na základní škole. Mnohdy hodně tvrdá práce (nemluví o vstávání do studia ve 4 hodiny ráno – jako lékaři jsme ze služeb zvyklí).

Z výše napsaného mohu udělat poměrně jednoznačný závěr: profesor Kvapil není šedesátníkem. Podle kalendáře by to tak snad mohlo i vypadat. My se ale jako lékaři neřídíme věkem kalendářním, ale biologickým. A při pohledu na neutechající energii, záplavu nových originálních nápadů, trvalého optimismu a nezměrné aktivity můžeme Milanovi jen popřát, aby mu všechny tyto vlastnosti vydržely ještě dlouho, třeba i do té „biologické šedesátky“. A samozřejmě hodně zdraví, štěstí, spokojenosti v osobním i pracovním životě a vůbec, jen to nejlepší.

prof. MUDr. Richard Česka, CSC.
předseda České internistické společnosti České lékařské společnosti J. E. Purkyně